

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimm - O panne Mahulene.pdb

PDB Name: O panně Mahuleně
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.10.2002
Modification Date: 2.10.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

O panně Mahuleně

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Byl jednou jeden král, který měl syna, a ten si namluvil dceru jednoho mocného krále, která se jmenovala Mahulena. Ale protože otec jí jiného ženicha vyhlédl a Mahulena na svém trvala, že prince z celého srdce miluje a jiného si nikdy nevezme, tu se král rozhněval a nechal temnou věž postavit. Do té věže Mahulenu a její komornou uvrhnul, a tak jí byl pravil, že sedm let tam sedět bude a pak snad její vzdor pomine. Dal do věže nanosit jídlo a pití na sedm let a pak dívky nechal ve věži zazdít, ani sluneční či měsíční světlo se dovnitř nedostalo. Tak seděly dívky ve tmě a nevěděly, zda je den či noc. Princ často chodil k věži a volal jméno své milované, ale skrze tlusté stěny věže neprokl ani hlásek. Co jiným jim zbývalo než plakat a naříkat?

Čas utíkal a podle toho, jak zásoby ubývaly, dívky poznaly, že se blíží konec těch sedmi let. A tak si byly s nadějí myslily, že se okamžik jejich vysvobození je na dosah, ale žádné rány kladivem se neozvaly, žádný kámen z věže nepadl k zemi, vypadalo to, že na ně otec úplně zapomněl.

Když už jim jen trochu jídla a pití zbývalo a měli před sebou než bídou smrt, tu se Mahulena přece jen k činu vzchopila, a že vlastními silami se z věže dostat musí, rozhodla. Vzala nůž na chleba a tím začala maltu mezi kameny dloubat a vrtat, a když se byla unavila, komorná ji v práci vystřídal.

Po dlouhé a namáhavé dřině se jim konečně podařilo jeden z kamenů uvolnit. Pak druhý a třetí, a po třech dnech pronikl do věže první sluneční paprsek, až konečně byl otvor tak velký, že jim bylo možné vyhlédnout ven.

Modré bylo nebe a dovnitř proudil čerstvý vzduch, ale to co viděly, když se rozhlédly, je rozesmutnilo. Královský palác stal v troskách, město a vesnice kolem, kam oko dohlédlo, byly vypáleny, rozlehlá pole zpustošená, ani živáčka nezahledly.

Když byl otvor tak velký, že skrze něj prolézt mohly, skočila nejprve komorná a za ní Mahulena. Ale kam se měly podíti? Nepřítel celou zemi zničil, krále vyhnal a obyvatele pozabíjel. Vandrovaly tedy pryč, jinou zemi hledat, ale nemohly nikde přístřeší najít, ani člověka, který by jim podal kousek chleba, a jejich nouze byla tak velká, že svůj hlad musely tišit kopřivami.

Konečně po dlouhém putování dorazily do jiného království, své služby všude nabízely, ale byly odmítány, nikdo se nad nimi nechtěl slitovat. Konečně přišly do velkého města na královský dvůr. Ale i tady jim kázali jít pryč, až nakonec kuchař řekl, že mohou v kuchyni zůstat a jako Popelky sloužit.

Syn toho krále, do jehož země byly přišly, byl právě ten milý panna Mahuleny. Král mu jinou nevěstu vybral, ta byla stejně ošklivá jako měla zlé srdce. Svatba byla určena. a nevěsta už na zámek také přijela, ale aby její strašlivou ošklivost nikdy byl neviděl, ukryla se ve svých komnatách a Mahulena jí jídlo z kuchyně nosila.

Když nastal svatební den a nevěsta měla být ženichem do kostela vedena, tu se princezna zastyděla za svoji ošklivost a bát se počala, že se jí lidé budou vysmívat, až ji uvidí. Tedy si Mahulenu zavolala, že ji velkou čest prokáže, jí pravila, že ona si svatební šaty obleče a ji zastoupí. Však Mahulena odmítla tu čest, která jí nepřísluší, a i peníze, které jí byla princezna nabízela, odmítla.

Tu princezna přistoupila k pohružkám, že když rozkaz nesplní, o hlavu přijde. Tedy se Mahulena oblékla a za princem spěchala. Lidé byli stejně jako princ z její krásy u vytržení a on si byl pomysli, že ta dívka tak podobně jeho Mahuleně

je, jako by to ona byla, ale ta jistě ve věži již dávno bídně zahynula.

Princ ji vzal za ruku a vedl ke kostelu. U cesty rostly kopřivy a Mahulena jim řekla:

"Kopřivo, travičko zelená,

u plotu se krčíš v samotě,

Mahuleny potravo jediná,

díky tobě kráčím ve zlatě."

A princ se podívil, cože to říkala, a ona mu odpověděla, že jen na pannu Mahulenu myslila. Prince překvapilo, že Mahulenu zná, ale mlčel a šli dál. Když na pěšině před kostelem stáli, Mahulena jí řekla:

"Nenes mě pěšinko zelená dál,

nepravou nevěstu vede si král."

Cože to zase pravila, zeptal se princ, ale ona mu opět odpověděla, že jen na pannu Mahulenu myslila, a on se ji zeptal, jestli jí zná. a ona jen že z vyprávění, a tak šli dál. Když byli do kostela dveřmi vcházeli, tu Mahulena jim řekla:

"Nezvěte mne dveře posvěcené dál,

nepravou nevěstu vede si král"

A opět králi na jeho otázku odpověděla, že jen na pannu Mahulenu myslila. Tu král vytáhnul drahý skvostný šperk, pověsil ho Mahuleně kolem krku a vzadu zapnul. Pak vešli do kostela, kde jim kněz vložil ruce jednu do druhé a oddal je. Pak šli zpět, ale Mahulena už nepromluvila.

Když byla zpátky na zámku, šla do komnaty princezny a tam svlékla královské šaty a šperky, oblékla si svoji šedivou suknici a jenom ten šperk, co ji byl král dal, si ponechala.

Večer když měla být princezna do princovy ložnice vedena, vzala si hustý závoj, aby obličej zakryla, a nikdo její podvod neprohlédl. Sotva sami zůstali, prince se jí ptal, co byla ráno těm kopřivám pravila. Ale princezna odpověděla, že s kopřivami nemluvila. Tu řekl princ:

"Jestliže si nic neříkala, pak nejsi moje pravá nevěsta."

Tu princezna odpověděla, že to její děvečka jistě slyšela a jí to připomene, a běžela do své komnaty a tam na Mahulenu zhurta spustila, cože to byla pravila a Mahulena řekla:

"Kopřivo, travičko zelená,

u plotu se krčíš v samotě,

Mahuleny potravo jediná,

díky tobě kráčím ve zlatě."

Princezna běžela za princem, že už si vzpomněla a ta slova mu opakovala. Ale princ se jí zeptal, co to byla na pěšince před kostelem pravila, a když ona mu odpověděla, že nic neříkala, tu on řekl:

"Jestliže si nic neříkala, pak nejsi moje pravá nevěsta."

Tu princezna odpověděla, že to její děvečka jistě slyšela a jí to připomene. a běžela do své komnaty a tam na Mahulenu opět zhurta spustila, cože to byla pravila a Mahulena řekla:

"Nenes mě pěšinko zelená dál,

nepravou nevěstu vede si král."

Tu se princezna velmi rozhněvala, že ta slova budou Mahulenu hlavu stát, ale nemeškala, běžela za princem a že už si vzpomněla a ta slova mu opakovala. Ale princ se jí zeptal, co to byla v kostelních dveřích pravila, a když ona mu potřetí

odvětila, že nic neříkala, tu on řekl:

"Jestliže si nic neříkala, pak nejsi moje pravá nevěsta."

Tu princezna odvětila, že to její děvečka jistě slyšela a jí to připomene, a běžela do své komnaty a tam na Mahulenu do třetice zhurta spustila, cože to byla pravila a Mahulena řekla:

"Nezvěte mne dveře posvěcené dál,

nepravou nevěstu vede si král"

Tu se princezna ještě strašlivěji rozhněvala, že ta slova budou Mahulenu krk stát, ale nemeškala, běžela za princem a že už si vzpomněla a ta slova mu opakovala. A tu se jí král zeptal, kde má ten šperk, co jí dal. Ale ona odvětila, že ji žádný nedaroval. A on jí řekl, že jí ho sám na krk zavěsil, a že ona jeho pravá nevěsta není. A strhnul ji závoj z tváře a když tu šeredu spatřil, zděšeně ustoupil zpět a zeptal se, kdo je a co tu dělá. A princezna mu byla pravila, že ona je jeho milovaná žena, že se jen bála, že se ji budou kvůli její ošklivosti vysmívat, tak Popelce šaty oblékla a místo sebe jí do kostela poslala. A princ jí řekl, že chce tu dívku vidět, ať ji přivede.

Princezna šla ven a řekla sluhům, že ta Popelka je podvodnice, že má být na dvůr vyvedena a tam ji hlava s'ata. Sluhové Mahulenu popadli a snažili se ji pryč odtáhnout, ale ona volala hlasitě o pomoc, že princ její hlas uslyšel, ze své komnaty vyšel a vydal rozkaz, že mají dívku okamžitě pustit. Přinesli světlo a on viděl na jejím krku šperk, který byl své ženě v kostelních dveřích daroval.

"Ty jsi moje pravá nevěsta, která se mnou v kostele byla, pojd' se mnou do mé komnaty"

A když byli sami, tu ji princ, pravil, že se jeho milované Mahuleně podobá, že se mu zdá, jako by to ona sama byla. A tu Mahulena odvětila, že ona sama to je, koho miloval a před sedmi lety ztratil, mořena hladem a žízni ve věži strádala, slunce ani měsíc neviděla, že s ní byl v kostele oddán a ona jeho ženou je.

Pak se byli políbili a začala první noc jejich společného života.

Ta proradná princezna byla stětím hlavy za podvod odměněna.

Ta věž, ve které byla Mahulena uvězněna, stála ještě dlouhý čas.